

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **VOJAN s. r. o.**, se sídlem Mánesova 3014/16, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2008, č. j. 30 Ca 122/2007 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12. 3. 2007, č. j. JMK 30886/2007, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Boskovice ze dne 4. 1. 2007, č. j. MBO 16727/2007/TOŽP/Ha/-PUPFL, kterým bylo podle § 3 odst. 3 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“), rozhodnuto o tom, že pozemky parc. č. 274, 276/3, 276/7, 241/3, 241/5, 241/6, 235, 248, 250/1, 250/2, 250/3, 251/1 a 251/2, o celkové výměře 0,5567 ha, vše v k. ú. Louka, obec Louka, jsou pozemky určenými k plnění funkcí lesa.

Žalobce brojil proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně.

Žalobce v žalobě především namítal, že žalovaný správní orgán nepostupoval správně, když potvrdil závěry správního orgánu prvního stupně, který v rámci řízení podle § 3 odst. 3 lesního zákona posoudil předmětné pozemky jako pozemky určené k plnění funkcí lesa. Správní orgán prvního stupně totiž při posouzení povahy pozemků vycházel pouze ze skutečnosti, že v katastru nemovitostí jsou tyto pozemky vedeny jako pozemky lesní. Podle názoru žalobce

je ovšem takový závěr v rozporu s ustanovením § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona, které stanoví, že zde definované druhy pozemků jsou určeny k plnění funkcí lesa pouze při splnění dvou podmínek. Za prvé, takové pozemky nesmějí být součástí zemědělského půdního fondu. Za druhé, musí se jednat o pozemky, které s lesem souvisejí či slouží lesnímu hospodářství. Zmíněné zákonné podmínky však podle žalobce v posuzovaném případě naplněny nebyly, což žalobce již v průběhu správního řízení doložil stanoviskem odborného lesního hospodáře Lesů ČR, s. p. (včetně stanoviska revírníka Lesů ČR, s. p. J. M.), z něhož vyplývá, že předmětné pozemky ve skutečnosti nejsou pozemky určenými k plnění funkcí lesa, jelikož nejsou lesními pozemky a nemají z pohledu lesnického ani hospodářského žádný význam, tj. neslouží lesnímu hospodářství ani s lesem nesouvisejí.

Dále žalobce poukázal na to, že v průběhu roku 2006 správní orgán prvního stupně rozhodoval v obdobné věci, přičemž hodnotil pozemky, které byly stejně jako nyní posuzované pozemky v katastru nemovitostí vedeny jako pozemky lesní a které navíc s předmětnými pozemky bezprostředně sousedily. Správní orgán prvního stupně tehdy rozhodl, že nejde o pozemky určené k plnění funkcí lesa, dospěl tedy za stejných skutkových okolností ke zcela opačnému závěru. Ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) ukládá správnímu orgánu postupovat při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů takovým způsobem, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně tato ustanovení správního řádu porušil, když postupoval ve dvou totožných případech u pozemků neplnících de facto funkci lesa, ale pastviny, odlišným způsobem. V důsledku tohoto postupu tedy došlo k porušení principu rovnosti a principu legitimního očekávání ve správním řízení.

K první žalobní námitce Krajský soud v Brně nejprve citoval rozhodná ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona, přičemž zdůraznil, že pro posouzení předmětných pozemků, tj. pro zjištění, zda jde o pozemky určené k plnění funkcí lesa ve smyslu citovaných ustanovení lesního zákona, je rozhodný zjištěný faktický stav, a nikoli skutečnost, jak jsou tyto pozemky vedeny v katastru nemovitostí, popř. v lesní hospodářské osnově či porostní mapě lesního hospodářského plánu. Žalovaný ani správní orgán prvního stupně se ovšem, jak poukázal krajský soud, faktickým stavem nezabývaly. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pak není zřejmá žádná úvaha, která by vedla k závěru, že žalovaný předmětné pozemky, které označil za pozemky určené k plnění funkcí lesa, posuzoval z pohledu předpokladů vymezených ve zmíněných ustanoveních lesního zákona, tj. zda tyto pozemky souvisejí s lesem či slouží lesnímu hospodářství. Taková úvaha se objevila až ve vyjádření žalovaného k žalobě, které ovšem není součástí odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a nemůže proto zhojit jeho nedostatky. Krajský soud tedy žalobou napadené rozhodnutí posoudil z výše popsanych důvodů jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

K námitce vztahující se k případu, ve kterém správní orgán prvního stupně rozhodl podle tvrzení žalobce v obdobné věci zcela opačně, krajský soud konstatoval, že tuto skutečnost žalobce uplatňoval již v řízení odvolacím, přičemž žalovaný ji bez dalšího označil ve vztahu k posuzovanému případu za irelevantní. Takový závěr žalovaného krajský soud posoudil jako nepřezkoumatelný, jelikož žalovaný konkrétně neuvedl, z jakého důvodu tato námitka s posuzovanou věcí nesouvisí. I v tomto ohledu tedy shledal krajský soud žalobou napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Z výše uvedených důvodů Krajský soud v Brně žalobou napadené rozhodnutí rozsudkem ze dne 31. 7. 2008, č. j. 30 Ca 122/2007 - 27, pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný (stěžovatel) napadl tento rozsudek Krajského soudu v Brně kasační stížností ze dne 10. 9. 2008 opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), tj. namítal nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že žalobou napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že tento při rozhodování vycházel z faktického stavu prokázaného mimo jiné i stanoviskem odborného lesního hospodáře ze dne 8. 11. 2008 (pozn.: správně má být 8. 11. 2006), které žalobce přiložil jako jednu z příloh k návrhu na zahájení řízení podle § 3 odst. 3 lesního zákona. Na základě tohoto faktického stavu dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že předmětné pozemky jsou pozemky určenými k plnění funkcí lesa ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona, což reflektoval v odůvodnění svého rozhodnutí. Stěžovatel se následně odvoláním napadeným rozhodnutím zabýval jen v rozsahu odvolacích námitek.

Stěžovatel dále namítá, že tvrzení žalobce, podle kterého správní orgán prvního stupně rozhodl v obdobném případě opačně, když bezprostředně sousedící pozemky posoudil jako pozemky, které nejsou určeny k plnění funkcí lesa, je zde irrelevantní, neboť skutečnost, že pozemky se nacházejí v bezprostřední blízkosti, ještě nemusí znamenat, že by tyto pozemky musely být posouzeny stejně. Dále pak stěžovatel připouští, že nelze vyloučit, že uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nezákonné. Stěžovatel nicméně trvá na tom, že toto rozhodnutí nebylo předmětem jeho přezkumu. Přezkumné řízení o něm pak není možno provést, protože lhůta stanovená správním řádem pro jeho zahájení již uplynula.

Poslední námitkou stěžovatele je pak nedostatek aktivní věcné legitimace žalobce v řízení před krajským soudem, kterou stěžovatel dovozuje ze skutečnosti, že žalobce v průběhu řízení před krajským soudem převedl předmětné pozemky do vlastnictví jiné osoby, a nadále tudíž neměl k posuzovaným pozemkům žádný právní vztah.

Žalobce se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a zaměstnanec, který za něj jedná, má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., přičemž neshledal kasační stížnost důvodnou.

Před posouzením kasační stížnosti ve světle uvedených stížných námitek se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval otázkou, zda řízení před krajským soudem nebylo zatíženo takovou vadou, ke které by musel podle § 109 odst. 3 ve spojení s § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. přihlídnout z moci úřední.

S ohledem na rozpory v dosavadní judikatuře správních soudů k otázce přezkoumatelnosti tzv. rozhodnutí v pochybnostech podle § 3 odst. 3 lesního zákona a obdobného rozhodnutí deklaratorní povahy podle § 1 odst. 4 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (dále „zákon o ochraně zemědělského půdního fondu“) v řízení před správními soudy, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poukázat na aktuální

usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 As 89/2008 - 80, dostupné na www.nssoud.cz, ve kterém rozšířený senát vyslovil právní názor, že „rozhodnutí v pochybnostech podle § 1 odst. 4 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů, je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a není rozhodnutím předběžné povahy podle § 70 písm. b) s. ř. s., a proto podléhá soudnímu přezkumu ve správním soudnictví“. V odůvodnění tohoto usnesení pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dovodil, že přestože se citovaný výrok usnesení vztahuje k rozhodnutí v pochybnostech podle příslušných ustanovení zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, princip jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu a jeho výkladu vyžaduje, aby obě rozhodnutí v pochybnostech, tedy jak rozhodnutí podle § 1 odst. 4 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, tak rozhodnutí podle § 3 odst. 3 lesního zákona, byla posuzována shodně. Důvodem je skutečnost, že předmětem těchto rozhodnutí je obdobná otázka, a to posouzení, zda je posuzovaný pozemek součástí zemědělského půdního fondu, případně zda je určen k plnění funkcí lesa, či nikoliv. Lze tedy uzavřít, že rozhodnutím v pochybnostech podle § 3 odst. 3 lesního zákona se závazně určují práva a povinnosti vlastníků těchto pozemků, případně dalších osob, je tedy rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., přičemž nepodléhá žádné výluce ze soudního přezkoumání ve smyslu § 70 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy v řízení před krajským soudem neshledal takové vady, k nimž by musel přihlídnout nad rámec uplatněných stížních námitek.

S povahou rozhodnutí podle § 3 odst. 3 lesního zákona souvisí i stížní námitka nedostatku aktivní věcné legitimace žalobce v době rozhodování krajského soudu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikované pod č. 534/2005 Sb. NSS, podle kterého „[p]rocesní podmínky se obvykle vymezují jako předpoklady přípustnosti vydání meritorního rozhodnutí v dané věci. [...] Věcná legitimace je potom stavem plynoucím z hmotného práva, mající ovšem význam pouze v rámci procesu. Věcná legitimace je předpokladem úspěšnosti žaloby a nikoliv předpokladem meritorního projednání a rozhodnutí věci, jako je tomu u procesní podmínky. Aby byl žalobce úspěšný, musí být aktivně věcně legitimován, tj. musí být nositelem subjektivního práva, jehož ochrany se domáhá, a žalovaný musí být legitimován pasivně, tj. musí být nositelem tomu odpovídající subjektivní povinnosti“. Když tedy stěžovatel namítá nedostatek věcné legitimace žalobce, který navíc měla nastat až v průběhu řízení před krajským soudem, a nešlo přitom o zjevný nedostatek ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nejedná se o nedostatek podmínek řízení, v důsledku kterého by řízení před krajským soudem bylo nutné považovat za zmatečné. Nebylo přitom povinností krajského soudu ověřovat, zda byl žalobce v době rozhodnutí krajského soudu stále vlastníkem předmětných pozemků, jestliže jím byl v průběhu správního řízení i v okamžiku zahájení řízení před krajským soudem. Touto skutečností by se musel krajský soud zabývat, pokud by ji stěžovatel uplatnil v řízení před krajským soudem, nebo pokud by žalobce v řízení před krajským soudem navrhl, aby do řízení místo něj vstoupil nabyvatel vlastnického práva k předmětným pozemkům (§ 107a o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Nicméně takový návrh podán nebyl a rovněž stěžovatel tuto skutečnost uplatnil až v kasační stížnosti, tedy až po té, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí krajského soudu, Nejvyšší správní soud k této skutečnosti tedy v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlížel a tudíž posoudil uvedenou námitku jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud dále posoudil závěry krajského soudu o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k lesnímu zákonu.

Nejprve Nejvyšší správní soud považuje za nutné objasnit, co zákon pod pojmem „pozemek určený k plnění funkcí lesa“ rozumí, tedy jak tento pojem zákon definuje. Ustanovení § 3 odst. 1 lesního zákona stanoví, které pozemky jsou určeny k plnění funkcí lesa. V první řadě jde o „lesní pozemky“ [§ 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona]. Takové pozemky jsou nebo mají být

lesnický obhospodařování. Jde zejména o pozemky s lesními porosty včetně pozemků, na nichž byl porost dočasně odstraněn za účelem obnovy lesa, plochy lesních průseků a nezpevněných cest. Dále lesní zákon zahrnul mezi pozemky určené k plnění funkcí lesa i tzv. „jiné pozemky“ [§ 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona]. Tato kategorie je zde příkladným výčtem popsána, přičemž je stanoveno, že pozemky lze podle tohoto ustanovení lesního zákona kvalifikovat jako pozemky určené k plnění funkcí lesa za podmínky, že takové pozemky nejsou součástí zemědělského půdního fondu a zároveň s lesem souvisejí či slouží lesnímu hospodářství.

Lesní zákon tedy definuje pozemek určený k plnění funkcí lesa materiálně. Takový pozemek musí fakticky naplňovat znaky lesního pozemku či jiného pozemku ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) nebo b) lesního zákona. Skutečnost, že daný pozemek je v katastru nemovitostí formálně veden jako pozemek lesní, resp. jako pozemek určený k plnění funkcí lesa, nemůže tedy být v dané otázce rozhodující. Nelze totiž vyloučit situaci, kdy pozemek je v katastru nemovitostí veden chybně jako pozemek určený k plnění funkcí lesa, přestože fakticky již znaky pozemku určeného k plnění funkcí lesa ve smyslu příslušných ustanovení lesního zákona nenaplnuje. Při zachování předpokladu analogie s vymezením zemědělského půdního fondu zde Nejvyšší správní soud odkazuje na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 11. 1995, č. j. 6 A 905/94, uveřejněné v časopise Soudní judikatura, sv. 11, ročník 1998, s. 351, ve kterém Vrchní soud v Praze dospěl k závěru, že není-li pozemek zemědělsky obhospodařován a ani v budoucnu tomu tak nemá být (tj. chybí materiální znak podle zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, který musí být naplněn, aby konkrétní pozemek mohl být kvalifikován jako součást zemědělského půdního fondu – pozn. NSS), nejde o součást zemědělského půdního fondu, byť i pozemek dosud byl v rozporu s faktickým stavem v katastru nemovitostí formálně veden v některé z kategorií zemědělské půdy.

Z uvedeného je zřejmé, že pokud příslušný správní orgán rozhoduje podle § 3 odst. 3 lesního zákona, zda konkrétní pozemek je či není určen k plnění funkcí lesa, nemůže vycházet pouze ze skutečnosti, jak je takový pozemek veden v katastru nemovitostí. Musí se naopak zabývat tím, zda tento pozemek naplňuje svou povahou definici pozemku určeného k plnění funkcí lesa podle příslušných ustanovení lesního zákona.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou nepřezkoumatelná, neboť v jejich odůvodnění zcela chybí argumentace, ze které by bylo možné dovodit, že správní orgány při posouzení dané otázky podle § 3 odst. 3 lesního zákona braly v úvahu skutečnou povahu předmětných pozemků. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů naopak vyplývá, že vycházely pouze z formálního údaje o předmětných pozemcích zaznamenaného v katastru nemovitostí a dále z údajů o těchto pozemcích v lesních hospodářských osnovách pro zařizovací obvod Tišnov, kde jsou tyto pozemky vedeny jako „jiné pozemky“ (konkrétně neplodné půdy a políčka pro zvěř), aniž by ovšem správní orgány zkoumaly faktickou povahu těchto pozemků, tedy to, zda - mají-li být považovány za jiné pozemky ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona - skutečně s lesem souvisejí či slouží lesnímu hospodářství. Argumenty stěžovatele obsažené ve vyjádření k žalobě, případně v kasační stížnosti nemohou takovou vadu žalobou napadeného rozhodnutí zhojit. Navíc se při této argumentaci stěžovatel opírá o stanoviska odborného lesního hospodáře, u nichž ovšem vytrhuje jednotlivé věty z kontextu [např. z pouhého konstatování, že předmětné pozemky navazují na les, nelze bez dalšího dovozovat, že se jedná o pozemky s lesem související ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona], přičemž pomíjí, že tato stanoviska jako celek vyznívají zcela opačně, tj. že předmětné pozemky nejsou pozemky určenými k plnění funkcí lesa.

Nemůže uspět ani argument stěžovatele, že přezkoumával odvoláním napadené správní rozhodnutí prvního stupně pouze v mezích odvolacích důvodů. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, tvoří správní rozhodnutí obou stupňů jeden celek, přičemž podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává správní orgán soulad napadeného rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu, tedy nejen v rozsahu odvolacích námitek. V rozsahu odvolacích námitek přezkoumává odvolací orgán pouze správnost odvoláním napadeného rozhodnutí, tedy v zásadě vhodnost řešení zvoleného z více alternativ přípustných v mezích správního uvážení, pokud ho zákon správnímu orgánu poskytuje. O takový případ se v posuzované věci rozhodně nejedná (k rozlišení zákonnosti a správnosti správního rozhodnutí srov. např. Hendrych D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 6 vydání. Praha: C.H. Beck, 2006, s. 379). Stěžovatel měl tedy zmíněný deficit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nahradit vlastním řádným odůvodněním, nebo rozhodnutí prvního stupně pro tento nedostatek zrušit, namísto toho zatížil své rozhodnutí obdobnou vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že příslušné správní orgány se budou muset v dalším řízení zabývat otázkou, zda předmětné pozemky jsou skutečně jinými pozemky ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona. Pro posouzení této otázky pak budou muset vycházet z dostatečně zjištěného faktického stavu těchto pozemků, k čemuž mohou posloužit nejen předložené listinné důkazy, ale především šetření (ohledání) na místě, případně další důkazní prostředky.

Nejvyšší správní soud tedy hodnotil uvedenou stížní námitku jako nedůvodnou.

Při posouzení poslední stížní námitky Nejvyšší správní soud nejprve ze správního spisu konstatuje, že správní orgán prvního stupně v roce 2006 posuzoval v řízení podle § 3 odst. 3 lesního zákona pozemky, které s nyní posuzovanými pozemky bezprostředně sousedí, přičemž žalobce měl za to, že se jednalo o pozemky předmětným pozemkům svou povahou podobné, což dokládal k žalobě přiloženou fotodokumentací. Z uvedeného rozhodnutí ze dne 27. 6. 2006, č. j. MBO 9365/2006/TOŽP/Ha/Les/221, je potom zřejmé, že zde posuzované pozemky také byly vedeny v katastru nemovitostí jako pozemky lesní. Správní orgán zde přesto prováděl šetření na místě s cílem ověřit faktický stav, tj. povahu těchto pozemků, přičemž vycházel i ze stanoviska odborného lesního hospodáře přiloženého k návrhu na rozhodnutí.

Vzhledem k výše uvedenému nelze podle Nejvyššího správního soudu vyloučit, že tyto pozemky opravdu byly svou povahou obdobné předmětným pozemkům, a vzniká zde tudíž otázka, proč příslušný správní orgán rozhodl v těchto případech rozdílně.

Nejvyšší správní soud připomíná, že správní řád v ustanovení § 2 odst. 4 ukládá správnímu orgánu povinnost dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Požadavek stejného či obdobného rozhodování nebo postupu za stejných či podobných podmínek lze chápat jako naplnění ústavních zásad ochrany legitimního očekávání a rovnosti.

Princip legitimního očekávání je podle Nejvyššího správního soudu třeba vykládat jako zakotvení veřejného subjektivního práva adresátů veřejné správy, aby v jejich konkrétních záležitostech bylo postupováno a rozhodováno stejně či obdobně, jako tomu bylo v dřívějších shodných či podobných případech. Správní orgán je tak při své činnosti vázán nejen zákonnými kritérii pro rozhodování v určité věci, ale též svou vlastní dosavadní rozhodovací praxí. Podstatné tedy bude, do jaké míry jsou relevantní okolnosti obou případů srovnatelné.

Přestože z principu legitimního očekávání nelze dovozovat požadavek absolutní neměnnosti rozhodovací praxe, případy, kdy se správní orgán od své dosavadní praxe odchýlí, musí být řádně odůvodněny, jelikož takové změny by vždy měly plynout z konkrétních relevantních okolností.

Vzhledem k výše uvedenému nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že žalobou napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, bylo i v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že rozhodnutí ze dne 27. 6. 2006, č. j. MBO 9365/2006/TOŽP/Ha/Les/221, nebylo v posuzované věci předmětem přezkumu, musí Nejvyšší správní soud zdůraznit, že přestože zde nešlo o primární předmět odvolacího řízení, žalobce v odvolání zřetelně formuloval námitku nezákonnosti správního rozhodnutí prvního stupně v důsledku porušení zásady rovnosti, resp. zásady legitimního očekávání ve správním řízení. Z tohoto pohledu se měl stěžovatel rozhodnutím ze dne 27. 6. 2006, č. j. MBO 9365/2006/TOŽP/Ha/Les/221, zabývat, což ovšem neučinil, čímž opět zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s.ř s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

V posuzované věci měl úspěch žalobce, pročež by mu náleželo právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti. Žalobce však takové náklady nedoložil a ze spisu ani nevyplývá, že by mu takové náklady v řízení o kasační stížnosti vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. prosince 2009

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu